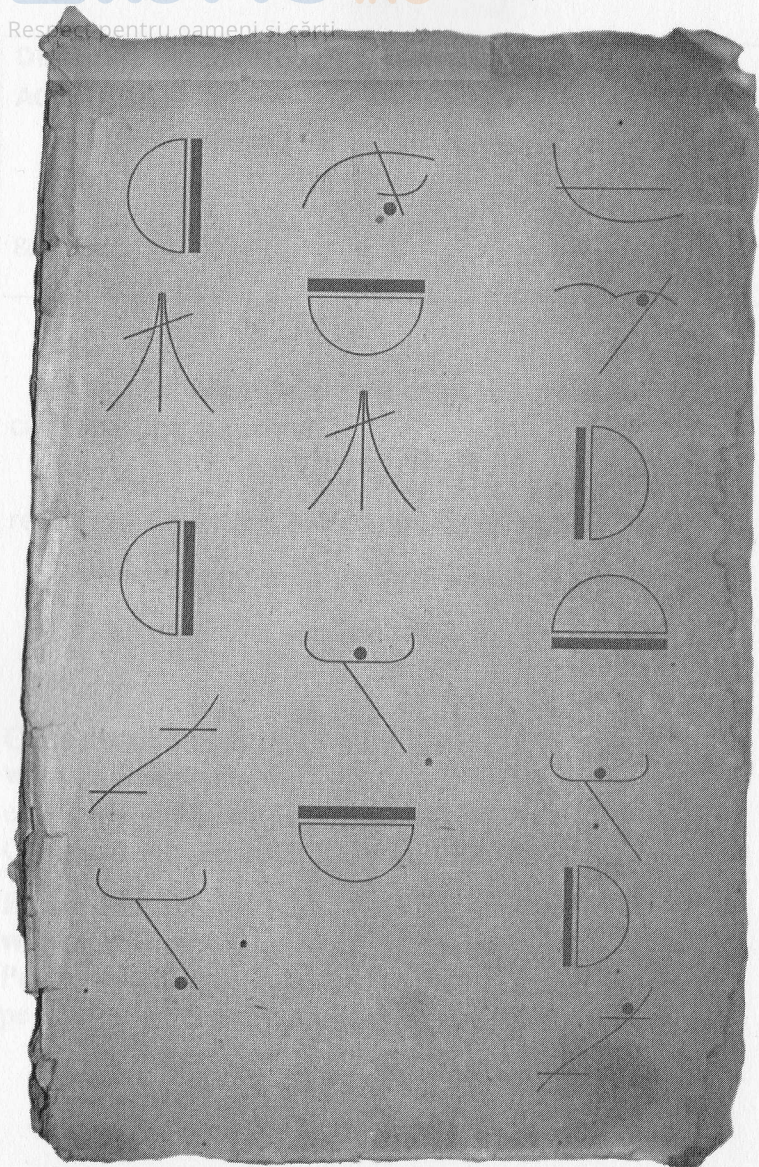

Călin Ioan ACU

Celtic
Reîntâlnirea

LETRAS
Scrie. Publică.

1

Se trezi transpirat și cu inima bătându-i cu putere. Întinericul care domnea în dormitor îi spunea că era din nou mult prea devreme. Reuși să-și potolească bătăile inimii în momentul în care privi spre Sabina. Dormea cu capul pe pieptul lui, iar trupul ei ispititor ieșea în evidență pe așternuturile de culoare neagră. Atingerea pielii ei catifelate îi provoca aceeași plăcere ca atunci când o cunoscuse. Locul în care palma ei se odihnea pe pieptul lui, se transformase într-un punct central de unde porneau senzații de desfătare în tot corpul. Își dădu seama că această scurtă clipă în care o admirase îi alungase din minte visul devenit deja o obișnuință a orelor târzii din noapte. Telefonul îl uitase în bucătărie, așa că nu avea idee cât este ceasul, iar această incertitudine îi dădea un sentiment de neliniște, alungându-i definitiv somnul.

Căldura neobișnuită din timpul zilei o făcuse pe Sabina să se hotărască să poarte doar un tricou de-al lui, așa că apariția ei în bucătărie cu o seară înainte trezise în el dorințe puternice, iar ea simțise asta. Câteva secunde mai târziu se așezase pe picioarele lui și-l îmbrățișă, privindu-l intens. Era atât de frumoasă, încât tot ceea ce își propusese să facă în acea seară, se duse pe apa sâmbetei. Sărutul care urmase, pasional și senzual, reprezentase doar începutul unor clipe de plăcere fără limite, pe care trupurile lor înfierbântate urmau să și le ofere.

Acum îi apăruseră în minte, salvatoare, imaginile trupului ei și privirile languroase pe care i le aruncase. Atunci i se păruse, sau poate că acesta era adevărul, că fiecare gest al ei era excitant, atrăgându-l într-o lume în care exista doar dragostea lor. Inspiră adânc, încercând să nu se miște brusc. Nu-și dorea să o trezească, mai ales acum în mijlocul nopții. Senzația atingerii trupului ei îi aducea acum o liniște mângâietoare. Singurul lucru de care îi părea rău era faptul că nu o lăsase să comande ceasul de perete cu cifre fluorescente. Acum măcar ar fi putut afla cât este ora. Dar avusese un motiv cât se poate de real. Visul care revenea în fiecare noapte îl trezea, dar așa, neștiind cât este ceasul, după câteva minute în care se bucura de atingerea trupului ei, reușea să se liniștească și uneori chiar să adoarmă la loc. Și chiar dacă nu adormea, măcar se putea gândi cât de mult o iubea și la ce schimbare îi adusese în viață. Locul gol de pe perete, acolo unde ar fi trebuit să fie ceasul, fusese ocupat de o fotografie înrămată. Era făcută la festival și le plăcuse amândurora, așa că se hotărâseră să o mărească și să o înrămeze.

Nopți la rând avusese timp să mediteze la ceea ce exista între ei. Povestea lor de dragoste continua la fel de puternică ca la... festival. Zâmbi când își aduse

aminte cum se cunoscuseră. Se lăsă pradă amintirilor, ce devenea tot mai intense datorită faptului că Sabina era lângă el. Aceste episoade de nesomn îl făceau să-și dea seama cât de importantă devenise ea în viața lui. Îi era greu să-și imagineze cum ar arăta o zi petrecută fără ea. "Nu! Nu o zi. O clipă doar". Înainte de ... Sabina ar fi rămas până târziu la firmă, dar de când ea pătrunsese în viața lui acest lucru se întâmplase tot mai rar. Îi era de ajuns ca ea să-l privească, pentru ca toate simțurile să o ia razna. Nu-și mai dorea decât să ajungă cât mai repede acasă, să-i simtă din nou atingerea senzuală a buzelor și mângâierile pe care trupul lui înfierbântat le așteptase și visase întreaga zi.

A doua zi după ce veniseră de la Timișoara, se treziră destul de târziu. Își băură cafeaua, tolăniți pe canapeaua din living, aruncându-și din când în când priviri pline de dragoste. Sabina era îmbrăcată doar cu un tricou negru, care nu reușea să-i ascundă frumusețea trupului. Ochii lui treceau de la liniile apetisante ale trupului ei, la buzele senzuale, într-un du-te vino fără sfârșit. La un moment dat, Sabina se lipi de el, trezind dorințe pe care cu greu și le stăpâni.

- Tu nu trebuie să mergi la firmă? Întrebarea ei îl luă pe nepregătite. Aproape uitase de ceea ce avea de făcut, prezența ei atrăgându-l de fiecare dată într-o lume lipsită de griji. Câteva secunde o privi în tăcere, apoi îi răspunse cu jumătate de gură:

- Mergem ... mâine. Un zâmbet apărui pe chipul ei, apoi o auzi spunând:

- Să nu crezi că nu vreau să mai fim doar noi doi. Pentru a-i demonstra asta, se lipise și mai tare de el, și apropiindu-și buzele de buzele lui, doar atât cât să-l facă să simtă cum bătaile inimii o iau razna, continuă: Dar nu vreau să creadă colegii tăi că eu sunt de vină pentru absența ta prelungită. Îl sărută pe buze și se ridică de pe canapea, pornind spre baie. Nu o lăasă să se îndepărteze și o prinse de mână, trăgând-o ușor spre el. Din privirea ei înțelese imediat că își dorise ca el să facă acest gest. Câteva clipe mai târziu, tricoul ei zăcea pe jos, iar privirea lui înfometată îi admira trupul ei fără niciun cusur. Uneori avea impresia că-i aude șoaptele care-l chemau să se înfrupte din plăcerile pe care acesta le putea oferi. Întrebarea ei îi dispăru din minte, alungată de mângâierile ei.

Ziua următoare, în jurul orei cinci se trezi. Rămase nemișcat, admirându-i trupul, luându-și doza de frumusețe. Nu voia să o trezească, sau dacă își dorea acest lucru, era pentru a pătrunde din nou împreună în acel tărâm în care dorințele lor erau cele care stabileau parcursul zilei. Simțindu-i frământarea, Sabina îl mângâie cu palma pe obraz. Observă că ținea încă ochii închiși, dar zâmbea. Imediat îi auzi vocea, șoptind:

- De când ești treaz?

- Nu de mult timp, dar nu am vrut să te trezesc. Sabina își ridică capul și-l privi câteva secunde, apoi spuse:

- E mai bine așa. Nici nu terminase ce avea de spus, că se și așeză deasupra lui, sprijinindu-și gingaș palmele pe pieptul lui. Rămase nemișcată, privindu-l cu dragoste.

Încet, încet, trupurile lor începură dansul care le dădea dreptul să intre în lumea lor plină de fericire, acolo unde povestea lor de iubire își scria noi capitole. Stăteau unul în fața celuilalt și se priveau în tăcere. Degetele ei îi mângâiau chipul, urmărind fiecare linie, încercând să și-l întipărească cât mai bine în minte. Atunci când plăcerea provocată de mângâierile lui atinse cote extraordinare, îi șoptis la ureche cuvinte născute din inima ei:

- Te iubesc, Lucian.

Câteva minute mai târziu, își ridică privirea spre el și spuse: La cât plecăm?

- Păi ... ar fi bine să ajungem pe la 8³⁰, deci la 8⁰⁰ ar cam trebui să plecăm. Sabina se dădu jos din pat cu mișcări rapide și-l întrebă:

- Cât e ceasul?

- Nu ... știu, îi răspunse privind în jur, oarecum dezorientat. Telefonul e în bucătărie. Ea se întoarse pe călcâie și porni spre bucătărie, oferindu-i privirii trupul a cărui frumusețe era și mai mult evidențiată de lumina difuză care pătrundea de afară. Era imaginea a ceea ce el considera a fi o perfecțiune caldă, desfătătoare. Simțindu-se admirată, Sabina se opri și se întoarse cu fața spre el, trimitându-i un sărut din vârful buzelor, apoi porni din nou spre bucătărie. După câteva secunde, îi auzi vocea:

- E 6⁵⁰. Apăru în cadrul ușii și continuă: Eu mă duc să fac un duș.

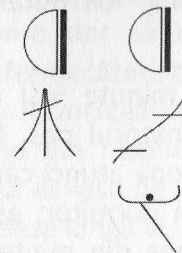
- Pot să vin și eu? o întrebă privind în continuare spre ea, uimit din nou de frumusețea ei.

- Nu. Te rog nu veni, altfel nu ajungem nici azi la firmă. Se simțea o undă de regret în glasul ei, iar gestul cu care își mușca buza de jos, trezea în el un val de dorințe, pe care se forță să și le stăpânească. Ea avea dreptate. Dacă ar fi intrat cu ea la duș, totul s-ar fi terminat pe ziua de azi. Lumea lor ar fi înlocuit realitatea, lăsându-i să-și împlinească dorințele, să trăiască doar pentru plăcere, iar asta ar fi însemnat că nici azi nu ar fi călcat pe la firmă.

Rămase întins pe pat, ascultând sunetul apei de la duș, încercând să-și imagineze mișcările mâinii ei și stropii de apă alunecând pe trupul perfect, lăsând dâre ce-i mângâiau pielea fină.

La un moment dat, un sunet bizar, ce semăna cu o voce rece care repeta un cuvânt necunoscut, i se strecură în minte, alungându-i plăcuta imagine a ei. Vocea metalică repeta într-una "Dirhinuia", ca pe o litanie pe care el nu o înțelegea. Simboluri necunoscute i se perindau prin fața ochilor, precum imaginile dintr-un film alb-negru. Erau aceleași simboluri care îi apăruseră în vis, doar că acolo erau scrise de o mână invizibilă, pe un vechi pergament. Acum totul fusese atât de real, încât avea impresia că are tot timpul în fața ochilor forma simbolurilor. Întinse mâna spre noptieră și luă o bucată de hârtie, apoi căută și găsi un creion în sertarul acesteia. Începu să deseneze simbolurile, fără să privească spre bucata de hârtie, concentrându-se la imaginile care îi jucau în fața ochilor.

După numai câteva secunde, privi spre bucata de hârtie.

Nu înțelegea nimic din ceea ce desenase, așa că mototoli hârtia și o puse pe noptieră. Atunci când zgomotul apei de la baie încetă, se ridică în șezut, încercând să înțeleagă ce se întâmplase. Întreg trupu-i striga după atingerea ei, după mângâierea pielii ei catifelate. Când apăru în dormitor, învelită doar într-un prosop verde, ce părea că fusese creat anume pentru ea, rămase uimit de cât de tare putea să-i bată inima. Ea îi observă privirea care nu putea ascunde ceea ce simțea, așa că se opri, surâse și apoi spuse:

- Nu mă apropii de tine. Nu acum, dar îți promit că după ce venim acasă ... mă voi revanșa. Rostise acel "revanșa" pe un ton atât de suav, excitant, încât întreaga lui imaginație o luă razna. Noroc cu vocea ei, care-l readuse cu picioarele pe pământ.

- Acum du-te și fă un duș, iar eu mă îmbrac între timp. Îi răspunse imediat:

- În mod sigur voi face un duș. În caz contrar, te duci singură la firmă. Sabina începu să râdă, iar el avu impresia că râsul ei îi sporește frumusețea, transformând-o într-o zeiță păgână, dăruită acestei lumi doar pentru a-i aduce lui fericire. Se ridică cu greu de pe pat, dezlipindu-și cu regret privirea de la ea. Doar atunci

când intră în dressing, luă hotărârea de a porni spre baie.

După nici zece minute ieși de la duș, puțin mai pregătit să facă următorul pas. De băieți era aproape sigur cum vor reacționa atunci când le-o va prezenta pe Sabina. Ea nu era în dormitor, așa că se așeză pe pat, încercând să-și alunge din minte gândurile pe care le considera puțin cam aiurea. Cel mai mult se "temea" de reacția pe care o va avea Andreea. O iubea pe Sabina, o iubea la nebunie, dar nici nu-și dorea să o piardă pe Andreea. Gândurile îi fură spulberate de apariția Sabinei. Era o schimbare care-l uimi. Se obișnuise să o vadă îmbrăcată în blugi și încălțată cu bocanci, iar acum ... acum se produsese o metamorfoză impresionantă. Purta o fustă neagră și o cămașă roșie cu mâneci scurte. Frumusețea ei trecuse în acea zonă în care cel care o privea rămânea fără cuvinte. Nici prin gând nu i-ar fi trecut că ea ar putea arăta atât de fabulos ... îmbrăcată "clasic". Își lăsă privirea să-i alunece de-a lungul trupului ei. Din nou avu o surpriză. Sabina era încălțată cu o pereche de pantofi cu toc, care-i scoteau și mai mult în evidență frumusețea picioarelor. O dorea atât de mult, încât trebui să strângă din dinți pentru a-și putea stăvili pornirea de a o lua în brațe. Sabina îl privi și începu să surâdă când își dădu seama că el rămase cu gura căscată.

- E mult de mers până la firmă? Întrebarea ei îl trezi din reverie, dar totuși dură câteva secunde până să-i răspundă.

- Nu. Cel mult 20 de minute. De ce?

- Putem să mergem pe jos. Mi-e dor să ne plimbăm împreună. De fapt mi-e dor să merg la brațul tău. Strălucirea din ochii ei fermecători, trezea în el senzații și dorințe care nu aveau nicio legătură cu mersul pe jos. Închise ochii, încercând din răspuțeri să-și alunge din minte imaginea trupului ei lipsit de orice veșminte. Nu-și dădu seama când ajunsese lângă el, dar îi simți atingerea senzuală a buzelor și apoi îi auzi vocea rugătoare:

- Îmbracă-te și hai să mergem. Te rog! Era în acel "Te rog!" toată disperarea unei femei, care acum își dorea ceea ce și el simțise cu câteva clipe mai înainte. Deschise ochii și privirile li se întâlniră. Ochii ei îl atrăgeau în lumea în care doar dragostea dintre ei conta. Lăsă privirea în jos, încercând să scape din ghearele plăcute ale chemării ei, dar întâlni imaginea decolteului ei, pe care cei doi nasturi descheiați de la cămașă o ofereau cu generozitate. Simți cum toată rezistența lui se prăbușește. Nu-și mai dorea decât să o îmbrățișeze și să-și îngroape fața în părul negru, mătăsos, pentru ca apoi să-și lase buzele să guste din splendoarea trupului ei. Parcă citindu-i gândurile, Sabina spuse cu o voce care dezvăluia totul despre ceea ce-și dorea:

- Cred că ... putem întârzia câteva minute.

Buzele lor se reuniră într-un sărut care se lăsase mult prea mult așteptat, îndepărtându-i din nou de lumea reală.

2

Ajunseră la firmă în jurul orei 10³⁰. Atunci când deschise ușa de la intrare, simți un nod în gât. Fusese o idee bună să vină pe jos. Mergând la braț cu ea, își amintise de momentele pline de fericire petrecute la festival, reușind astfel să-și alunge din minte temerile. Nu le discutase cu Sabina, deoarece nu dorea ca ea să fie stresată degeaba. Pășiră în micul hol de la intrare, acolo unde se afla și o recepție ce nu fusese utilizată niciodată, dar măcar "dădea bine". Sabina privi curioasă în jur, apoi se întoarse cu fața spre el și-l sărută pe obraz. Nu spuse decât două cuvinte:

- Te iubesc.

Cât de puternice puteau fi aceste cuvinte, folosite atunci când era cea mai mare nevoie de ele. Din minte îi dispăruseră brusc orice grijă și orice gând istovitor, iar inima îi fusese din nou subjugată de atingerea ei.

- Pe aici, îi făcu semn cu mâna, indicând ușa ce dădea către holul unde se aflau birourile. Chiar când se pregătea să apese pe clanță, ușa se deschise și în cadrul ei apăru Radu. Când îl văzu, pe chipul lui apăru un zâmbet larg.

- A venit Șefu! Fusese un "Șefu" prelung, dar care se opri brusc, în momentul în care dădu cu ochii de Sabina. Părea că nimerise într-un spațiu pe care vidul pusese stăpânire, lăsându-l fără orice fărâma de aer. Avu impresia că pentru câteva clipe Radu semănase cu un

pește ajuns pe uscat, iar apoi se transformase într-o stană de piatră. Se întoarse și o privi pe Sabina. Imediat își dădu seama de ce Radu se comportase așa. Ochii ei fascinanți și zâmbetul fermecător care i se ivise pe chip, o transformau într-o femeie de o frumusețe mai mult decât impresionantă. Putea spune cu mâna pe inimă că frumusețea ei era năucitoare.

Sabina se apropie de Radu, întinse mâna, pe care remarcă brățara primită la festival, după care spuse cu o voce suavă:

- Eu sunt Sabina. Radu rămase nemișcat, în aceeași postură, iar obrajii îi căpătaseră o ușoară roșeață. Cu greu reuși să întindă mâna și să rostească cu un glas emoționat:

- Radu. În momentul în care mâinile li se atinseră, roșul din obraji devenise mai intens. Ea continua să zâmbească, iar Radu nu mai schița niciun gest. Zâmbi când își aduse aminte de ceea ce simțise și el la primul contact fizic cu Sabina. De pe holul din spatele lui Radu, o auzi pe Andreea strigând:

- Radu ... Radu, unde ești? Radu nu scoase niciun sunet, vrăjit de frumusețea Sabineii. Câteva clipe mai târziu, ea rezolvă problema spunând:

- Îmi pare bine de cunoștință, Radu. Brusc, acesta îi dădu drumul la mână, rușinat de strângerea care se prelungise puțin cam mult. Din nou vocea Andreei se auzi, de data asta calmă:

- Cu cine ești acolo?